

عنوان مقاله:

مدل ها و الگوهای مدیریت بحران با تاکید بر سیلاب

محل انتشار:

پانزدهمین کنفرانس بین المللی علوم کشاورزی، محیط زیست، توسعه شهری و روستایی (سال: 1403)

تعداد صفحات اصل مقاله: 19

نویسندگان:

کرامت اله زبیری - استاد گروه جغرافیای انسانی و برنامه ریزی، دانشکده جغرافیا، دانشگاه تهران

سیدعباس رجایی - دانشیار گروه جغرافیای انسانی و برنامه ریزی، دانشکده جغرافیا، دانشگاه تهران

رسول داراب خانی - دکتری جغرافیا و برنامه ریزی دانشگاه تهران

خلاصه مقاله:

اصولا استقرار و پیدایش یک شهر بیش از هر چیز تابع شرایط و موقعیت جغرافیایی می باشد. با توجه به مقر جغرافیایی که شهرها بر آن واقع شده‌اند، ممکن است برای توسعه آتی خود با پدیده های ژئومورفولوژیک مختلفی مواجه باشند. لذا برخلاف بیشتر کشورها که مدیریت بحران را در مرحله بعد وقوع بحران خلاصه می نمایند. می بایستی اقداماتی در چارچوب شناخت پهنه های بلایای طبیعی همچون سیل و برنامه ریزی مکان و ویژگی های محیطی شهرها در راستای توسعه بهینه آنها برای کاهش مخاطرات محیطی، هزینه ها و مشکلات در خدمات رسانی و... در آینده منطقه مورد توجه قرار گیرد. اتخاذ مدیریت بحران، مدیریتی سامانمند برای اجرای سیاست ها، استراتژی ها و قابلیت های مقابله ای اجتماعی یا فردی همراه با تقلیل برخوردها و وقایع مخاطرات طبیعی، محیطی و فناورانه است. وقوع یک بحران می تواند استراتژی جاری و اقدامات استراتژیک را نیز در یک جامعه یا سازمان تغییر دهد. از طرف دیگر بدون انجام اقدامات استراتژیک در حوزه مدیریت بحران، احتمال وقوع رخدادهای بحرانی نیز زیاد می شود؛ زیرا در برنامه ریزی راهبردی امکان توجه هم زمان به عوامل و نیروهای درونی و بیرونی موثر در فرایند مدیریت بحران فراهم بوده و زمینه را برای مدیریت یکپارچه امکانپذیرتر می سازد مقاله حاضر با روش توصیفی تحلیلی به بحث و بررسی مدل ها و الگوهای مدیریت بحران پرداخته که براساس نتایج تحقیق مهمترین آنها شامل موارد ذیل می شود: تاب آوری (که خود شامل پنج مدل می شود: توپین، معیشت پایدار، خطی - زمانی، سرمایه محور، مدیریت بلایای اجتماع محور، مدیریت بلایای اجتماع محور)، مدل بارنت، مدل واکنشی، الگوی سنتی و الگوی جامع مدیریت بحران.

کلمات کلیدی:

مدل، الگو، مدیریت بحران، سیلاب، تاب آوری

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/2059600>

